

kráčeli ve Spasitelových pozhenných stopách – nebot vidět sami sebe takové, jací skutečně jsme, je počátek moudrosti.

Když tak budeme činit, náš štědrý Bůh nás povede za ruku; budeme „učiněni silnými a pozhennáni z výsosti“.¹⁴

Milování přátel, prvním krokem, kterým vstupujeme na tuto úžasnou a naplňující cestu pravého ucednictví, je položit si tuto jednoduchou otázku:

„Jsem to já, Pane?“

O tom svědčím a zanechávám vám své pozhennání ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Matouš 26:21–22; zvýraznění přidáno.
2. Matouš 7:3, 5.
3. Viz Errol Morris, „The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is“, *New York Times*, June 20, 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Viz Justin Kruger a David Dunning, „Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments“, *Journal of Personality and Social Psychology*, Dec. 1999, 1121–1134. „Ve čtyřech různých studiích autoři zjistili, že účastníci projektu, kteří dosáhli výsledků ve spodním kvartilu v oblastech humoru, gramatiky a logického myšlení, při testu značně nadhodnotili svůj výkon a schopnosti. Ačkoli počtem dosažených bodů v testu se řadí do 12. percentilu, oni sami se přiřadili do 62. percentilu.“ (Z výtahu na <http://psycnet.apa.org/?fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121>.)
5. Viz Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There* (2007), kap. 3. Autor studie požádal tři partnery, aby zhodnotili svůj přínos k úspěchu celé společnosti. Jejich vlastní odhad přínosu dosahoval v součtu 150 procent.
6. 1. Timoteovi 1:11.
7. 2. Korintským 4:4.
8. Lukáš 12:34.
9. Efezským 3:18.
10. Viz Nauka a smlouvy 4:6.
11. Alma 17:11.
12. Viz Eter 12:27.
13. Jakub 4:6, 10.
14. Nauka a smlouvy 1:28.

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Přípravné kněžství

Při přípravě na kněžství jsou slova „ukáž mi“ důležitější než slova „řekni mi“.

Jsem vděčný, že mohu být shromážděn s nositeli kněžství Božího, kteří se dnes setkávají po celém světě. Jsem vděčný za vaši víru, za vaši službu a za vaše modlitby.

Mé dnešní poselství se týká Aro-nova kněžství. Je určeno i nám všem, kteří pomáháme naplňovat Pánova zaslíbení daná těm, již jsou nositeli kněžství, které je v písmech popisováno jako kněžství „menší“.¹ Nazývá se také přípravným kněžstvím. A právě o této vznešené přípravě budu dnes hovořit.

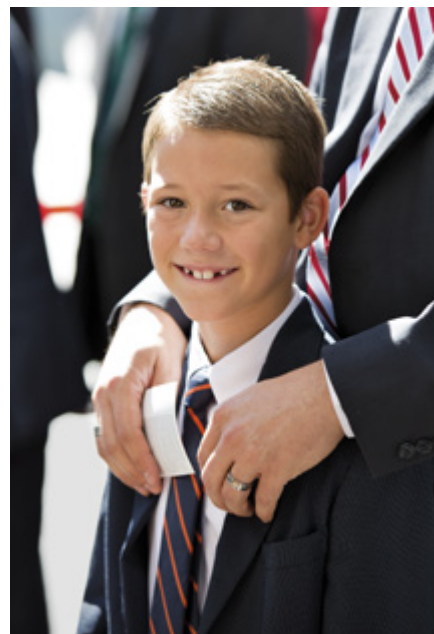
Pánův plán pro Jeho dílo je plný příprav. Připravil nám tuto zemi, abychom zde prožívali zkoušky a příležitosti spojené se smrtelností. Zatímco jsme zde, nacházíme se, jak to nazývají písmo, v přípravném stavu.²

Prorok Alma popsal, jak nesmírně důležitá je tato příprava pro získání věčného života, kdy budeme moci žít na věky jako rodina s Bohem Otcem a Ježíšem Kristem.

To, že tuto přípravu potřebujeme, vysvětlil takto: „A my vidíme, že smrt přichází na lidstvo, ano, ta smrt, o níž mluvil Amulek, jež je smrtí časnou; nicméně člověku byla dána doba, v níž může činit pokání; tudíž tento život se stal stavem zkušebním; dobou přípravy na setkání s Bohem; dobou přípravy na onen nekonečný stav,

o němž jsme mluvili, jenž nastane po vzkříšení mrtvých.“³

Tak jako nám byl čas určený pro život ve smrtelnosti dán k tomu, abychom se připravili na setkání s Bohem, je i čas určený ke službě v Aronově kněžství příležitostí připravit se na to, abychom se naučili poskytovat důležitou pomoc druhým. Tak jako nám Pán poskytuje pomoc nutnou k tomu, abychom prošli zkouškami smrtelného života, tak nám také sesílá pomoc při naší kněžské přípravě.

Mé poselství je určeno těm, které Pán posílá pomáhat připravovat nositele Aronova kněžství, i nositelům Aronova kněžství samotným. Mluvím k otcům. Mluvím k biskupům. A mluvím k nositelům Melchisedechova kněžství, kterým byla dána důvěra být společníkem a učitelem mladých mužů, kteří procházejí kněžskou přípravou.

Promlouvám slova chvály a vděčnosti za mnohé z vás po celém světě a ve všech dobách.

Byl bych nedbalý, kdybych se nezmínil o presidentovi odbočky a o biskupovi ze svého mládí. Ve 12 letech jsem se stal jáhnem v jedné malé odbočce ve východní části Spojených států. Odbočka byla tak malá, že společně s mým starším bratrem jsme byli jedinými nositeli Aronova kněžství, dokud můj tatínek, který byl presidentem odbočky, nevyzval jednoho muže středního věku, aby vstoupil do Církve.

Tento nově obrácený obdržel Aronovo kněžství a společně s tím i povolání bdít nad nositeli Aronova kněžství. Vzpomínám si na to, jako by to bylo včera. Vzpomínám si na nádherné podzimní listí, když se mnou a s mým bratrem šel tento

nově obrácený udělat něco pro jednu vdovu. Už nevím, o co přesně šlo, ale pamatuji si na ten pocit, když se moc kněžství spojila v konání toho, co, jak jsem později poznal, musíme podle Pánových slov všichni dělat, abychom získali odpuštění hříchů, a díky tomu byli připraveni Ho spatřit.

Když na to nyní vzpomínám, jsem vděčný za presidenta odbočky, který povolal nově obráceného, aby pomohl Pánu připravit dva chlapce, kteří se jednoho dne stali biskupy pověřenými pečovat o chudé a potřebné a také předsedat nositelům přípravného kněžství.

Byl jsem stále ještě jáhnem, když se naše rodina přestěhovala do velkého sboru v Utahu. Tam jsem poprvé pocítil moc plynoucí z úplného kvoru v Aronově kněžství. Vlastně to bylo poprvé, co jsem úplné kvorum viděl. A později jsem poprvé pocítil moc a požehnání plynoucí z toho, když biskup předsedá kvoru kněží.

Biskup mě povolal svým prvním asistentem v kvoru kněží. Vzpomínám si, že on sám v kvoru učil – i když byl zaneprázdněný a i když tam byli další nadaní muži, které mohl povolát, aby nás učili. Židle ve třídě rozmístil do kruhu. Požádal

mě, abych seděl na židli vedle něho, po jeho pravici.

Když učil, mohl jsem se mu dívat přes rameno. Občas se podíval do pečlivě napsaných poznámek v malých kožených deskách, které měl na jednom koleně, a do opotřebovaných a podtrhaných písem, která měl otevřená na druhém koleně. Vzpomínám si, jaké jsem pocítoval nadšení, když vyprávěl příběhy o udatnosti z knihy Danielovy a když vydával svědectví o Spasiteli, Pánu Ježíši Kristu.

Vždy si budu pamatovat, s jakou pečlivostí Pán povolává společníky pro své nositele kněžství, kteří jsou ve stádiu příprav.

Můj biskup měl silné rádce, ale z důvodů, které jsem tehdy nechápal, mi několikrát zatelefonoval domů a řekl: „Hale, potřebuji, abys šel se mnou jako společník na několik návštěv.“ Jednou mě vzal na návštěvu vdovy, která žila sama a neměla doma žádné jídlo. Cestou domů zastavil auto, otevřel písmo a vysvětlil mi, proč s onou vdovou jednal tak, jak jednal – jako kdyby byla schopná postarat se nejen sama o sebe, ale někdy v budoucnu i pomáhat ostatním.

Další návštěva byla u muže, který již dlouho nebyl v Církvi. Biskup

ho vyzval, aby se vrátil mezi Svaté. Pociťoval jsem jeho lásku k někomu, kdo mi připadal jako vzpurný nepřítel, kterého nelze mít rád.

Při jiné příležitosti jsme navštívili dům, kde nás přišly přivítat dvě malé dívky, které ke dveřím poslali jejich rodiče-alkoholici. Tyto malé dívky nám přes síťované dveře řekly, že maminka i tatínek spí. Biskup si s nimi dál povídal, usmíval se na ně a chválil je za to, jak jsou hodné a statečné – a to vše podle mě trvalo asi 10 nebo více minut. Když jsem na odchodu šel vedle něho, řekl jemným hlasem: „To byla dobrá návštěva. Ty malé dívky nikdy nezapomenou na to, že jsme přišli.“

Dvě požehnání, která nám starší společníci v kněžství mohou dát, jsou důvěra a příklad v péči o druhé. Byl jsem toho svědkem, když můj syn dostal pro domácí učení společníka, který měl mnohem více kněžských zkušeností než on. Jeho starší společník byl dvakrát prezidentem misie a sloužil i v jiných vedoucích funkcích.

Než měli navštívit jednu přidělenou rodinu, onen zkušený vedoucí kněžství mě požádal, zda by se předtím mohl sejít s mým synem u nás doma. Umožnili mi poslouchat je. Starší společník začal modlitbou a požádal Pána o pomoc. Pak řekl mému synovi zhruba toto: „Myslím, že bychom měli učit lekci, která této rodině bude připadat jako výzva k pokání. Myslím, že ode mě by to moc dobře nepřijali. Myslím, že by toto poselství přijali lépe od tebe. Co ty na to?“

Vzpomínám, jak se v očích mého syna zračilo zděšení. A stále si pamatuji na ten šťastný okamžik, kdy můj syn tuto zodpovědnost přijal.

Nebylo náhodou, že biskup přiřadil k sobě tyto dva společníky. Prostřednictvím pečlivé přípravy se onen starší společník dozvěděl, jak je na

tom rodina, kterou se chystali učit. Inspirací pocítil, že má poodstoupit a svěřit nezkušenému mladíkovi, aby vyzval jedny starší Boží děti k pokání a k cestě do bezpečí.

Nevím, jak jejich návštěva dopadla, ale vím, že biskup, nositel Melchisedechova kněžství a Pán připravovali jednoho chlapce, aby byl mužem v kněžství a jednoho dne i biskupem.

Tyto příběhy o úspěšné kněžské přípravě jsou vám povědomé díky tomu, co jste viděli a zažili ve vlastním životě. I vy znáte takové biskupy, společníky a rodiče a sami jimi jste. I vy jste viděli ruku Páně ve své přípravě k vykonávání kněžských povinností, o nichž Pán věděl, že vás čekají.

Každý z nás, nositelů kněžství, má povinnost pomáhat Pánu připravovat ostatní. Jsou určité věci, které můžeme dělat, na nichž záleží nejvíce. To, co je při výuce nauky ještě mocnější než naše slova, je náš příklad života podle ní.

Hlavním cílem naší kněžské služby je vyzývat druhé, aby přišli ke Kristu skrze víru, pokání, křest a přijetí

Ducha Svatého. President Thomas S. Monson například často pronáší ohledně všech těchto nauk inspirující a dojemná kázání. Avšak to, co o něm vím, že udělal mezi lidmi, misionáři a přáteli Církve v době, kdy předsedal misii v Torontu, mě motivuje k činu.

Při přípravě na kněžství jsou slova „ukaz mi“ důležitější než slova „řekni mi“.

Právě proto jsou při naší přípravě na kněžství tak důležitá písmena. Jsou plná příkladů. Mám pocit, jako kdybych viděl Almu, jak následuje andělův příkaz a pak pospíchá zpátky, aby mohl učit zlovolný lid ve městě Ammonia, který ho předtím zavrhl.⁴ Pociťuji chlad vězeňské cely, kde Bůh řekl Proroku Josephovi, aby sebral odvahu a že nad ním bdí.⁵ Když si v mysli představujeme tyto příběhy z písem, můžeme se tím připravit na to, abychom ve své službě vytrvali, i když nám to bude připadat těžké.

Otec, biskup nebo starší společník pro domácí učení, který mladému nositeli kněžství ukazuje, že mu důvěřuje, mu může změnit život.

Mého otce jednou požádal člen Kvora Dvanácti apoštolů, aby napsal krátké pojednání o vědě a náboženství. Můj otec byl proslulý vědec a věrný nositel kněžství. Dosud si ale pamatuji okamžik, kdy mně toto pojednání, které sepsal, podal a řekl: „Než to odešlu Kvoru Dvanácti, chtěl bych, aby sis to přečetl. Určitě poznáš, jestli je to napsáno správně.“ Byl o 32 let starší než já a nesrovnatelně moudřejší a inteligentnější.

Tato důvěra od úžasného otce a nositele kněžství mě dodnes posiluje. Věděl jsem, že nedůvěruje ve mě samotného, ale v to, že mi Bůh může říci a řekne, co je pravdivé. Vy, zkušení společníci, můžete požehnat mladému nositeli kněžství ve stádiu přípravy, kdykoli mu projevíte podobnou důvěru. Pomůže mu to důvěřovat jemným pocitům inspirace určeným jemu samotnému, které budou přicházet, až jednoho dne vloží ruce na hlavu dítěte, o němž lékaři řekli, že zemře, aby zpečetil požehnání pro uzdravení. Tato důvěra mi pomohla již několikrát.

Náš úspěch při připravování druhých v kněžství se bude dostavovat do té míry, do jaké je budeme mít rádi. To bude platit zvláště tehdy, když je budeme muset v něčem opravit. Představte si okamžik, kdy nositel Aronova kněžství, třeba u stolu se svátostí,

udělá při vykonávání obřadu nějakou chybu. To je závažná věc. Někdy tato chyba vyžaduje opravit ho před ostatními, což může vyvolat určitou nelibost a pocit ponížení, či dokonce odmítnutí.

Jistě si pamatujete tuto Pánovu radu: „Pokáráním v pravý čas s ostromostí, když jsi pohnut Duchem Svätým; a pak, následně, projevením větší lásky vůči tomu, jehož jsi pokáral, aby tě nepovažoval za nepřítele svého.“⁶

Slovo *větší* má v rámci přípravy nositelů kněžství, když je třeba je opravit, mimořádný význam. Toto slovo naznačuje více lásky, která již byla přítomna. Má se „projevit“ větší množství lásky. Ti z vás, kteří nositele kněžství připravují, budou nepochybně svědkem toho, jak dělají chyby. Než je v něčem opravíte, musí již předtím trvale pociťovat vaši lásku. Než vaši opravu přijmou, musí pociťovat vaši upřímnou chválu.

Samotný Pán měl u těch, kteří měli menší kněžství, na zřeteli jejich potenciál a to, jakou hodnotu pro Něho mají. Poslechněte si tato slova, která pronesl Jan Křtitel při znovuzřizování Aronova kněžství: „Vám, spoluslužebníci moji, ve jménu Mesiáše, předávám kněžství Aronovo, které drží klíče služby andělů a evangelia pokání a křtu ponořením na

odpuštění hříchů; a to již nebude nikdy vzato ze země, až i synové Lévíovi opět budou obětovat oběť Pánu ve spravedlivosti.“⁷

Aronovo kněžství je přídavkem k většímu, Melchisedechovu kněžství.⁸ President Církve jakožto president veškerého kněžství předsedá i kněžství přípravnému. Jeho mnoho let se opakující poselství ohledně toho, že se máme vydávat zachraňovat druhé, se dokonale hodí na pověření přinášet do života druhých evangelium pokání a křtu.

Kvora jáhnů, učitelů a kněží se pravidelně radí o tom, jak přivést každého člena kvora blíže k Pánu. Předsednictva pověřují členy, aby s vírou a láskou pomáhali druhým. Jáhni roznášejí svátost s uctivostí a s vírou, že členové pociťují vliv Usmíření a rozhodnou se při přijímání těchto posvátných symbolů dodržovat přikázání.

Učitelé a kněží se modlí se svými společníky, aby naplnili pověření bdít nad Církví – nad každým jednotlivě. A tito domácí učitelé se spolu modlí, když se dozvídají o potřebách a přáních hlavy rodiny. Když tak činí, připravují se na onen velký den, kdy budou jako otcové ve víře předsedat své vlastní rodině.

Svědčím o tom, že všichni ti, kteří spolu slouží v kněžství, připravují druhé na příchod Pána do Jeho Církve. Bůh Otec žije. Vím – opravdu vím, že Ježíš je Kristus a že nás miluje. President Thomas S. Monson je Pánův žijící prorok. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 84:26, 30; 107:14.
2. Viz Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Viz Alma 8:14–18.
5. Viz Nauka a smlouvy 122:9.
6. Nauka a smlouvy 121:43.
7. Nauka a smlouvy 13:1.
8. Viz Nauka a smlouvy 107:14.

